

Грина
Сажинська

Лемніската

або

подорожній, коли ти зайдеш у спам

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

Київ
«Смолооскип»
2024

УДК 821.161.2'06-1

С14

Ви знаєте, хто ці жінки? Можливо, хтось із них
ваша сусідка. Або подруга. Або сестра. Або це і є ви.

І жодна з них не уявляє виходу. Бо кожна — поетка.
А бути поетом дорівнює «жити, знаючи, що тебе
розчавлять».

Проте, якщо відійти від цих сумних розмірковувань
і згадати, що первісно лемніската — це аж ніяк
не нескінченність непростого буття, а милий бан-
тик для вінка переможцеві, то стає трохи легше.

Читайте уважно, потім пообговорюємо.

ISBN 978-617-7622-49-8
(ТОВ «Смолоскип»)

© Ірина Сажинська, 2024
© «Смолоскип», 2024

Зміст

Розділ 1

нотатки до патологічної літургії

місяць 11	казочка 20
висніження 12	горлиця 22
сережка 13	кімната 24
брунька 14	забуття 25
помин 15	мі 26
каблучка 16	хвилеріз 27
хованки 17	обстріл 28
радіо «смерть» 18	блекаут 29
павук 19	гробки 30

Розділ 2

листи проти течії

галь — крим 35	юстина —
геля — дамба 37	програмування 43
евр — батько 38	мітасов —
павло — слово 39	обрахунки 44
ніко — депозит 41	

ectopistes	міша — завод 52
migratorius —	ганка — степ 54
родина 46	мама — парфуми 56
я — земля 51	князь — чоловік 58

Розділ 3

щоденник пані голідей

втеча пані голідей 63	осінь пані голідей 71
особистості пані	сон пані голідей-1 72
голідей 64	сон пані голідей-2 73
навчання пані	пані голідей
голідей 65	пише братові 74
пігулки пані	пані голідей
голідей 66	та волосінь 75
пані голідей потрапляє	вигадки пані
в лікарню 67	голідей 76
пані голідей біля	хвороба пані голідей 77
іудового дерева 68	пані голідей
пані голідей	боїться жити 78
і листотіл 69	пані голідей
справжня сестра	за спогляданням
пані голідей 70	полину 79

В'ячеслав Левицький.

Пісня про незнищенність математики 81

Про авторку 91

~~коротка~~

~~та майже нічого не~~

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

історії цих трьох жінок не мають нічого спільного з реальністю.

власне, я й сама не знаю, про скількох жінок тут написано, то про яку реальність може йтися взагалі.

можливо, кожен розділ — це окрема історія окремої пацієнтки психіатричної лікарні. але не факт.

напевне знаю лише те, де саме всі ці вірші-листи було написано.

той, кому їх було адресовано, загинув, а та (чи ті), хто їх пише, уявлення не має, куди їх надсилати.

тому якщо ви і є — подорожній, про якого згадано навіть у назві, а ці тексти потрапили до вашого спаму, не лякайтеся. ні, ну правда, дорослі люди всі, їй-бо,

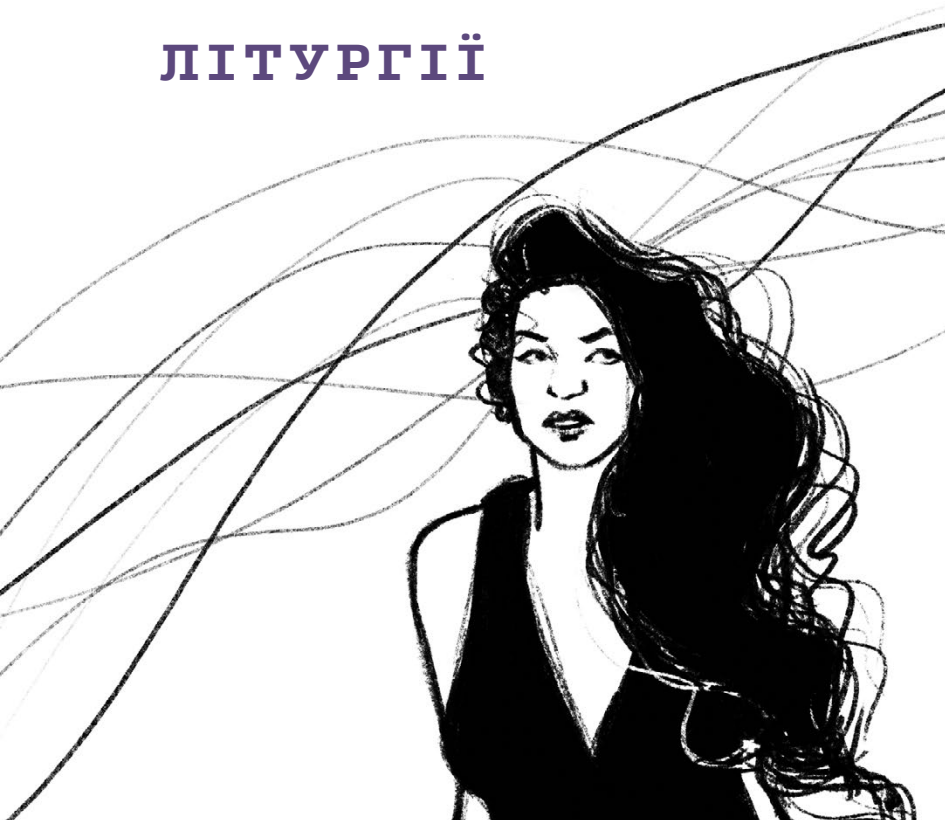
це ж просто л і т е р и

тому хай подорож палатами Павлівки буде для вас чимось на кшталт польотів пана Скруджа напередодні Різдва.

словом, дарую вам шанс на переосмислення.

Розділ 1

**НОТАТКИ
ДО ПАТОЛОГІЧНОЇ
ЛІТУРГІЇ**

Висніження

у старому світі тремкої вії, страху та болю
я не вмерла досі, тому що була з тобою.
і, на щастя, можу розказувати іще нескінчен-
ну історію, котрій ти свято віриш, бо щоразу
стаєш мерехтливим і тонкошкірим, аж допоки
узимку не висніжишся уцент, поки, хороший,
не зникнеш, не станеш мревом. у жаску вере-
мію до тебе йде королева, і сміється беззвучно,
і місяця гострить в ніч. а потому вона зустріне
тебе за рогом, цілуватиме, бідна, жалісливо
та довго, залишивши для себе гарячий лиску-
чий ніж.

так вмирають щасливі, коли проминають війни.
подивися, — ти скажеш, — я серце для тебе вий-
няв, та тепер воно зогние невідомо де. королеві
стане сили на слово з лишком: сув'язь літер
увірветься різко, тому що вийшло, що ти серце
витяг саме з її грудей.

каблучка

з необхідного: паспорт хіба що й каблучка. й уночі твоя відповідь майже беззвучна, коли я перепитую: як ти? розучилася на́ слово вірити квітам, бо натомість я можу тепер розрізнити, де у небі ракета крилата.

ця дорога порожня, але небезпечна. в нас нічого нема: ні води, ні аптечки — тільки спільний примарний знаменник — бог, який нас беріг увесь шлях безпричинно, а інакше, інакше чого він кричить нам: не називайте імен!

ми проїдемо місто, якого немає, а за ним — тільки лід — ритуал поховання сотень тисяч життів наперед. лід мовчить, як і ти, а коли б говорив він, я б сама розшукала та знищила винних. решта здається даремним.

все це вигадав монстр багряного світу: він наживо гние, але просить звільнити своїх мертвих птахів металевих. я, можливо, уже не зустрінусь з тобою — бо, на жаль, не готова до жодного бою — ми, на жаль, не готові до жодного бою — але...

євр — Батько

звідки ти думала прийдуть останні мисливці
каже мені біля кручі розбурханий батько
звідки скажи мені звідки
якщо не з південного сходу

мисливці тікають із міста бо леза свої
нагостривши
самі собі стали найгіршими ворогами

я бачила вила гострили сусідові пасинки юні
мені так хотілось сказати —
ви також вполюєте звіра

аж їхні розпатрані тіні ми потім на диск пришивали
що висне у небі важкому
немов на сніги або зливи

а батько співає протяжно
і світло несе перед себе

як добре що я не убивця
ти мною пишаєшся доню

особистості пани гонідей

нас було три зозулі — усі з поклоном: билися головою об стіну й стелю. як тільки різдвяні наїдки охололи — із нас почали кепкувати усі місцеві. нас було три сестриці — всі безталанні, тому нас ніхто не любив і ніхто не мучив.

а ми раділи, що з нами нічого не станеться, і мляво просились господові на ручки. та сталося все, крім тебе, бо ми останні були за межею прозорими та незримими. за вікном у гнізді білий конверт зростає з листом у ньому, який ти вже не отримаєш. аж будуть жарти вішатись нам на шиї від малюків або від дядька чи тітки, а ми посміхатись будемо по-пташиному, бо нас було три зозулі.

і всі з привітом.